

opusdei.org

El cor de Crist, pau dels cristians

Aquest és el text i la lectura de l'homilia de sant Josepmaria “El cor de Crist, pau dels cristians” publicada a “És Crist que passa” i pronunciada el 17 de juny de 1966, festa del Sagrat Cor de Jesús.

25/06/2019

Disponible també a [Soundcloud](#),
[ivoox](#)

.....

Déu Pare s'ha dignat concedir-nos, en el Cor del seu Fill, *infinitos dilectionis thesauros*,[1] tresors inesgotables d'amor, de misericòrdia, d'afecte. Si volem descobrir l'evidència que Déu ens estima —que no solament escolta les nostres oracions, sinó que se'ns hi avança, en tenim prou amb seguir el mateix raonament de Sant Pau: *el que no va plànyer el seu propi Fill, sinó que el lliurà a la mort per tots nosaltres, ¿com deixarà de donar-nos-ho tot amb Ell?*[2]

La gràcia renova l'home des de dins, i el converteix, —de pecador i rebel que era— en servent bo i fidel.[3] I la font de totes les gràcies és l'amor que Déu ens té i que ens ha revelat, no exclusivament amb les paraules: també amb els fets. L'amor diví fa que la segona Persona de la Santíssima Trinitat, el Verb, el Fill de Déu Pare, prengui la nostra carn, és a dir, la nostra condició humana, llevat del pecat. I el Verb, la Paraula de

Déu, és *Verbum spirans amorem*, la Paraula de la qual procedeix l'Amor. [4]

L'amor se'ns revela en l'Encarnació, en aquest pas redemptor de Jesucrist per la nostra terra, fins al sacrifici suprem de la Creu. I, en la Creu, es manifesta amb un signe nou: *un dels soldats travessà a Jesús el costat amb una llança, i a l'instant en sortí sang i aigua.*[5] Aigua i sang de Jesús que ens parlen duna donació duta a terme fins a l'últim extrem, fins al *consummatum est*,[6] el tot és consumat, per amor.

En la festa d'avui, en considerar un cop més els misteris centrals de la nostra fe, ens meravellem de com les realitats més profundes —aquest amor de Déu Pare que lliura el seu Fill, i aquest amor del Fill que el mena a caminar seré cap al Gòlgota— es tradueixen en gestos molt propers als homes. Déu no es

dirigeix a nosaltres amb una actitud de poder i de domini, se'ns acosta, *prenent la condició d'esclau, esdevingut semblant als homes.*[7]

Jesús no es mostra mai allunyat o altiu, bé que en els anys de predicació el veurem contrariat de vegades, perquè li dol la maldat humana. Però, si ens hi fixem una mica, veurem de seguida que el seu enuig i la seva ira neixen de l'amor: són una invitació més per treure'ns de la infidelitat i del pecat. *¿És que jo vull potser la mort de l'impíu, diu el senyor Jahvè? ¿No prefereixo més aviat que desisteixi del seu mal camí i visqui?*[8] Aquestes paraules ens expliquen tota la vida de Crist, i ens fan comprendre perquè s'ha presentat davant nostre amb un Cor de carn, amb un Cor com el nostre, cosa que és una prova fefaent d'amor i un testimoni constant del misteri inenarrable de la caritat divina.

Conèixer el Cor de Crist Jesús

No puc deixar de confiar-vos una cosa que per mi és un motiu de pena i d'estímul per a l'acció: pensar en els homes que encara no coneixen Crist, que no sospiten encara la profunditat de la joia que ens espera en el Cel, i que van per la terra com cecs perseguint una alegria el veritable nom de la qual ignoren, o bé perdent-se per camins que els allunyen de la felicitat autèntica. Que bé que s'entén allò que devia sentir l'Apòstol Pau aquella nit a la ciutat de Troas quan, entre somnis, tingué una visió: *un home macedoni se li posà davant i el pregava: vine a la Macedònia i ajuda'ns. Després d'aquesta visió tot seguit miraren —Pau i Timoteu— de partir cap a la Macedònia, segurs que Déu els cridava a predicar l'Evangelí a aquella gent.*[9]

¿No sentiu també vosaltres que Déu ens crida, que —a través de tot allò que s'esdevé al voltant nostre— ens

empeny a proclamar la bona nova de la vinguda de Jesús? Però a vegades, els cristians encongem la nostra vocació, caiem en la superficialitat, perdem el temps en disputes i renyines. O bé, cosa encara pitjor, no manca qui s'escandalitza falsament en veure com d'altres viuen certs aspectes de la fe o determinades devocions, i en comptes d'obrir, ells, el camí esforçant-se per veure-les de la manera que consideren recta, es dediquen a destruir i a criticar. Certament poden sorgir, i de fet sorgeixen, deficiències en la vida dels cristians, però allò que compta no som nosaltres ni les nostres misèries: l'únic que val és Ell, Jesús. És de Crist, de qui hem de parlar, i no de nosaltres mateixos.

Les reflexions que acabo de fer, són provocades per alguns comentaris sobre una suposada *crisi en la devoció al Sagrat Cor de Jesús*. No hi ha tal crisi: la veritable devoció ha

estat i és actualment una actitud viva, plena de sentit humà i de sentit sobrenatural. Els seus fruits han estat i continuen essent fruits saborosos de conversió, de donació d'un mateix, de compliment de la voluntat de Déu, de penetració amorosa en els misteris de la Redempció.

Cosa ben diversa, en canvi, són les manifestacions d'aquest sentimentalisme ineficaç, dejú de doctrina, amb un enfit de pietisme. A mi tampoc no m'agraden les imatges emmelades, aquestes figures del Sagrat Cor que no poden inspirar cap mena de devoció a persones amb sentit comú i amb sentit sobrenatural de cristià. Però no és una mostra de bona lògica convertir uns abusos pràctics, que acaben desapareixent tots sols, en un problema doctrinal, teològic.

Si hi ha crisi, és una crisi en el cor dels homes, que no encerten —per miopia, per egoisme, per estretor de mires— a entreveure l'insondable amor de Crist Senyor Nostre. La litúrgia de la santa Església, des que s'instituí la festa d'avui, ha sabut oferir l'aliment de la veritable pietat, recollint com a lectura per a la Missa un text de Sant Pau, en el qual se'ns proposa tot un programa de vida contemplativa —coneixement i amor, oració i vida—, que comença amb aquesta devoció al Cor de Jesús. Déu mateix, per boca de l'Apòstol, ens invita a anar per aquest camí: *que el Crist habiti per la fe en els vostres cors, i que, arrelats i fonamentats en la caritat, pugueu comprendre amb tots els sants quina es l'amplària i la llargària, l'altitud i la profunditat del misteri, i conèixer també aquell amor de Crist que sobrepuja tot coneixement perquè us empleneu de tota la plenitud de Déu.*

La plenitud de Déu se'ns revela i se'ns dóna en Crist, en l'amor de Crist, en el Cor de Crist. Perquè és el Cor d'Aquell en qui habita tota la plenitud de la divinitat corporalment.[11] Per això, quan es perd de vista aquest gran signi de Déu —el corrent d'amor instaurat en el món per l'Encarnació, per la Redempció i per la Pentecosta—, no s'entendran les delicadeses del Cor del Senyor.

La veritable devoció al Cor de Crist

Cal que tinguem present tota la riquesa que s'enclou en aquestes paraules: Sagrat Cor de Jesús. Quan parlem de cor humà, no ens referim solament als sentiments, sinó que fem al·lusió a tota la persona que estima, que vol i tracta els altres. I, en la manera d'expressar-se dels homes, que han recollit les Sagrades Escripures per tal que puguem entendre així les coses divines, el cor

és considerat com el resum i la font, l'expressió i l'últim fons dels pensaments, de les paraules, de les accions. Amb un llenguatge nostre podem dir que un home val allò que val el seu cor.

Al cor pertanyen l'alegria: *que s'alegri el meu cor en el vostre socors;* [12] el penediment: *el meu cor és com cera, que se'm fon dins el meu pit;*[13] la lloança a Déu: *un bell cant em surt del cor;*[14] la decisió d'escoltar el Senyor: *el meu cor se sent prompte;* [15] la vetlla amorosa: *jo dormo, però el meu cor vigila.*[16] I també el dubte i el temor: *que no es torbi el vostre cor, creieu en mi.*[17]

El cor no solament sent; també coneix i entén. La llei de Déu és rebuda en el cor,[18] i hi roman escrita.[19] L'Escriptura també afegeix: *del que sobreïx del cor parla la boca.*[20] El Senyor tirà en cara a uns escribes: *per què penseu*

maliciosament en els vostres cors?

[21] I, per resumir tots els pecats que l'home pot cometre, digué: *del cor provenen els pensaments dolents, homicidis, adulteris, fornicacions, furts, falsos testimonis, blasfèmies.*

[22]

Quan en la Sagrada Escriptura es parla del cor, no es tracta d'un sentiment passatger, que commou o fa brollar llàgrimes. Hom parla del cor per a referir-se a la persona que, com ho manifestà Jesucrist mateix, s'adreça tota ella —ànima i cos— a allò que considera el seu bé: *perquè on hi ha el teu tresor, allí hi haurà també el teu cor.*[23]

Per això, en tractar ara del Cor de Jesús, posem de manifest la certitud de l'amor de Déu i la veritat de la seva donació a nosaltres. En recomanar la devoció a aquest Sagrat Cor, estem recomanant que ens hem d'adreçar íntegrament a *Jesús tot*,

amb tot el que som: la nostra ànima, els nostres sentiments, els nostres pensaments, les nostres paraules i les nostres accions, els nostres treballs i les nostres alegries.

És en això que es concreta la veritable devoció al Cor de Jesús: a conèixer Déu i conèixer-nos nosaltres mateixos, i a mirar Jesús i acudir a Ell, que ens anima, ens ensenya, ens guia. No cap en aquesta devoció més superficialitat que la de l'home que, no essent íntegrament humà, no encerta a percebre la realitat de Déu encarnat.

Jesús a la Creu, amb el cor traspassat d'Amor pels homes, és una resposta eloqüent —els mots hi sobren— a la pregunta pel valor de les coses i de les persones. Els homes valen tant, amb llur vida i felicitat, que el mateix Fill de Déu es dóna per redimir-los, per rentar-los, per elevar-los. ¿Qui no estimarà el seu Cor tat ferit?,

preguntava davant això una ànima contemplativa. I continuava preguntant: ¿qui no retornarà amor per amor? *¿Qui no abraçarà un Cor tan pur? Nosaltres, que som de carn, pagarem amor per amor, abraçarem el nostre ferit, al qual els impius travessaren mans i peus, el costat i el Cor. Demanem que es digni lligar el nostre cor amb el vincle del seu amor i ferir-lo amb una llança, perquè encara és dur i impenitent.*[24]

Són pensaments, afectes, converses que les ànimes enamorades sempre han dedicat a Jesús. Però per entendre aquest llenguatge, per a saber de veritat què és el cor humà i el Cor de Crist i l'amor de Déu, cal la fe i també la humilitat. Amb fe i humilitat, sant Agustí ens va deixar unes paraules universalment famoses: *ens heu creat, Senyor, perquè siguem vostres, i el nostre cor restarà inquiet fins a reposar en Vós.*[25]

Quan la humilitat és descurada,
l'home pretén apropiar-se de Déu, bé
que no d'aquesta manera divina que
el mateix Crist ha fet possible dient
*preneu i mengeu, perquè això és el
meu cos:[26]* sinó mirant de reduir la
grandesa divina als límits humans.
La raó, aquesta raó freda i cega que
no és la intel·ligència que procedeix
de la fe, ni tampoc la intel·ligència
recta de la criatura capaç d'assaborir
i d'estimar les coses, es converteix en
la desraó de qui ho sotmet tot a les
seves pobres experiències habituals,
que empetiteixen la veritat
sobrehumana, que recobreixen el cor
de l'home amb una crosta insensible
a les mocions de l'Esperit Sant. La
pobra intel·ligència nostra estaria
perduda, si no fos pel poder
misericordiós de Déu que trenca les
fronteres de la nostra misèria: us
donaré un cor nou i us revestiré d'un
esperit nou; us trauré el cor de pedra
i us en donaré un de carn. [27] I
l'ànima recobra la llum i s'omple de

goig, davant les promeses de l'Escriptura Santa.

Jo tinc pensaments de pau i no d'afllicció,^[28] declara Déu per boca del profeta Jeremies. La litúrgia aplica aquestes paraules a Jesús, perquè en Ell se'ns manifesta amb tota claredat que Déu ens vol així. No ve a condemnar-nos, a retreure'ns la nostra indigència o la nostra mesquinesa: ve a salvar-nos, a perdonar-nos, a disculpar-nos, a dur-nos la pau i l'alegria. Si reconeixem aquesta meravellosa relació del Senyor amb els seus fills, els nostres cors necessàriament es canviaran, i ens farem càrrec que davant els nostres ulls s'obre un panorama absolutament nou, ple de relleu, de fondària i de llum.

L'amor de Crist portat als altres

Però fixeu-vos que Déu no ens declara: en comptes del cor, us donaré una voluntat de pur esperit.

No: ens dóna un cor, i un cor de carn, com el de Crist. Jo no tinc un cor per a estimar Déu, i un altre per a estimar les persones de la terra. Amb el mateix cor amb què he estimat els meus pares i estimo els amics, amb aquest mateix cor jo estimo Crist, i el Pare, i l'Esperit Sant i Santa Maria. No em cansaré de repetir-ho: hem de ser molt humans; perquè, altrament, tampoc no podrem ser divins.

L'amor humà, l'amor d'aquí baix quan és de debò, ens ajuda a assaborir l'amor diví. Així entreveiem l'amor amb què gaudirem de Déu i el que hi haurà entre nosaltres, allà al cel, quan el Senyor sigui tot en totes les coses.[29] Aquest fet de començar a entendre què és l'amor diví ens empenyerà a manifestar-nos habitualment més compassius, més generosos.

Hem de donar el que rebem, ensenyar allò que aprenem; fer

partícips els altres —sense
envaniment, amb senzillesa—
d'aquest coneixement de l'amor de
Crist. Quan realitzeu el vostre treball,
quan exerciu la vostra professió en la
societat, podeu i heu de convertir la
vostra ocupació en una tasca de
servei. La feina ben feta, que
progressa i fa progressar, que té en
compte els avanços de la cultura i de
la tècnica, compleix una gran funció,
sempre útil a la humanitat entera, si
ens mou la generositat, i no
l'egoisme, el bé de tots, i no el profit
propi: si és ple de sentit cristià de la
vida.

Amb ocasió d'aquest quefer, en la
mateixa trama de les relacions
humanes, heu de mostrar la caritat
de Crist i els seus resultats concrets
d'amistat, de comprensió, d'afecte
humà, de pau. Tal com Crist va
passar fent el bé^[30] per tots els
camins de Palestina, vosaltres, en els
camins humans de la família, de la

societat civil, de les relacions del treball professional ordinari, de la cultura i del descans, heu de dur a terme també una gran sembra de pau. Serà la millor prova que el regne de Déu ha arribat al vostre cor: *nosaltres sabem que hem passat de la mort a la vida* —escriu l'apòstol Sant Joan— *perquè estimem els germans.*
[31]

Ningú, però, no viu aquest amor, si no es forma en l'escola del Cor de Jesús. Solament si mirem i contemplem el Cor de Crist, aconseguirem que el nostre s'alliberi de l'odi i de la indiferència; solament així sabrem reaccionar d'una manera cristiana davant els sofriments dels altres. davant el dolor.

Recordeu l'escena que ens conta Sant Lluç, quan Crist caminava cap a la ciutat de Naïm.[32] Jesús veu l'angoixa d'aquella gent, amb qui es

creuava ocasionalment. Podia haver passat de llarg, o bé esperar una crida, una petició. Però ni se'n va ni s'espera. Pren la iniciativa, mogut per l'aflicció duna dona vídua, que havia perdut la sola cosa que li restava: el fill.

L'evangelista ens conta que Jesús se'n compadí: potser també es devia commoure externament, com en la mort de Llätzer. No era, no és, Jesucrist, insensible al sofriment, que neix de l'amor, ni s'esplaia separant els fills dels pares: supera la mort per donar la vida, per tal que siguin a prop els qui s'estimen, exigint abans i alhora la preeminència de l'Amor diví que ha d'informar l'autèntica existència cristiana.

Crist coneix que l'envolta una multitud, que romandrà sorpresa davant el miracle i anirà pregonant l'esdeveniment per tota la contrada. Però el Senyor no actua

artificialment, per fer un gest: se sent senzillament afectat per la sofrença d'aquella dona, i no pot deixar de consolar-la. En efecte, s'hi atansà i li digué: *no ploris*.[33] Que és com donar-li a entendre: no et vull veure plorar, perquè jo he vingut a portar a la terra el goig i la pau. Després té lloc el miracle, manifestació del poder de Crist Déu. Però abans hi hagué la commoció de la seva ànima, manifestació evident de la tendresa del Cor de Crist Home.

Si no aprenem de Jesús, no estimarem mai. Si penséssim, com alguns, que conservar un cor net, digne de Déu, significa *no barrejar-lo, no contaminar-lo* amb afectes humans, aleshores el resultat lògic seria fer-nos insensibles al dolor dels altres. Seríem capaços només d'una *caritat oficial*, eixuta i sense ànima, no de la veritable caritat de Jesucrist, que és afecció, escalf humà. Amb això no dono peu a falses teories, que

són tristes excuses per desviar els cors —apartant-los de Déu—, menar-los a males ocasions i a la perdició.

En la festa d'avui hem de demanar al Senyor que ens concedeixi un cor bo, capaç de compadir-se de les penes de les criatures, capaç de comprendre que, per posar remei als turments que acompanyen i no poques vegades angoixen les ànimes en aquest món, el veritable bàlsam és l'amor, la caritat: tot altre consol amb prou feines serveix per distreure un moment, i deixar més tard amargura i desesperació.

Si volem ajudar els altres hem d'estimar-los, hi insisteixo, amb un amor que sigui comprensió i donació d'un mateix, afecte i voluntària humilitat. Així entendrem per què el Senyor va decidir de resumir tota la Llei en aquest doble manament, que de fet n'és un de sol: l'amor de Deu i

l'amor al proïsme, amb tot el nostre cor.[34]

Pot ser que ara pensem que de vegades els cristians —no els altres: tu i jo— ens oblidem de les aplicacions més elementals d'aquest deure. Tal vegada pensareu en tantes injustícies a les quals hom no posa remei, en els abusos que no són corregits, en situacions de discriminació que es transmeten d'una generació a l'altra, sense que s'endegui cap solució radical.

No puc, ni tinc per què, proposar-vos la manera concreta de resoldre aquests problemes. Però, com a sacerdot de Crist, és un deure meu de recordar-vos allò que diu l'Escriptura Santa. Mediteu sobre l'escena del judici, que el mateix Jesús ha descrit: *aparteu-vos de mi, maleïts, i aneu al foc etern, preparat per al diable i els seus àngels. Perquè vaig tenir fam, i no em donàreu menjar; vaig tenir set,*

i no em donàreu beure; era foraster, i no em vau acollir; despullat, i no em vau vestir; malalt i a la presó, i no em visitàreu. [35]

Un home o una societat que no reaccioni davant les tribulacions o les injustícies, i que no s'esforci per alleujar-les, no són un home o una societat a la mesura de l'amor del Cor de Crist. Els cristians —conservant sempre la més àmplia llibertat a l'hora d'estudiar i de dur a la pràctica les diverses solucions i, dones, amb un lògic pluralisme—, han de coincidir en l'afany idèntic de servir la humanitat. Altrament, llur cristianisme no serà la Paraula i la Vida de Jesús: només serà una disfressa, una enganyifa de cara a Déu i de cara als homes.

La pau de Crist

Però us haig de proposar encara una altra consideració: que hem de lluitar sense desmaiar per obrar el bé,

justament perquè sabem que és difícil que els homes ens decidim seriosament a exercitar la justícia, i manca molt perquè la convivència terrenal sigui inspirada per l'amor, i no per l'odi o la indiferència. Tampoc no desconeixem que encara que aconseguíssim una distribució raonable dels béns i una organització harmoniosa de la societat, no desapareixerà el dolor de la malaltia, el de la incomprensió o el de la soledat, el de la mort de les persones que estimem, el de l'experiència de la pròpia limitació.

Davant d'aquestes penes, el cristià només té una resposta autèntica, una resposta que és definitiva: Crist a la Creu, Déu que pateix i mor, Déu que ens lliura el seu Cor, que una llança obrí per amor a tots. Nostre Senyor abomina les injustícies i condemna el qui les comet, però com que respecta la llibertat de cada individu, permet que n'hi hagi. Déu Nostre Senyor no

causa el dolor de les criatures, però el tolera perquè després del pecat original, forma part de la condició humana. Tot i així, el seu Cor ple d'Amor pels homes, li féu carregar damunt seu, juntament amb la Creu, totes aquestes tortures: el nostre sofriment, la nostra tristesa, la nostra angouxa, la nostra fam i set de justícia.

L'ensenyança cristiana sobre el dolor no és un programa de consols fàcils. És, en primer terme, una doctrina d'acceptació d'aquest patiment, que de fet és inseparable de tota vida humana. No us puc ocultar —amb alegria, perquè sempre he predicat i he mirat de viure que on hi ha la Creu, hi ha Crist, l'Amor— que el dolor ha aparegut sovint a la meua vida; i més d'un cop he tingut ganes de plorar. En d'altres ocasions, he sentit que el meu desencís creixia davant la injustícia i el mal. I he hagut d'assaborir el disgust de veure

que no hi podia fer res, que malgrat els meus bons desigs i els meus esforços, no aconseguia millorar aquelles iniquès situacions.

Quan us parlo de dolor, no us parlo tan sols de teories. Ni em limito tampoc a recollir una experiència d'altre, en confirmar-vos que, si —davant la realitat del sofriment— algun cop sentiu que la vostra ànima vacil·la, el remei és mirar Crist.

L'escena del Calvari proclama a tothom que les afliccions han d'ésser santificades, si vivim units a la Creu.

Perquè les tribulacions nostres, cristianament viscudes, es converteixen en reparació, en desgreuge, en participació en el destí i en la vida de Jesús que voluntàriament va experimentar, per Amor als homes, tota la gamma del dolor, tota mena de turments.

Nasqué, visqué i morí pobre; fou atacat, insultat, difamat, calumniat i

condemnat injustament; conegué la traïció i l'abandó dels deixebles; experimentà la soledat i les amargors del càstig de la mort. Ara mateix Crist continua patint en els seus membres, en la humanitat entera que pobla la terra i de la qual Ell és Cap, i Primogènit, i Redemptor.

El dolor entra en els plans de Déu. Aquesta és la realitat encara que ens costi d'entendre. Així mateix, com a Home, a Jesucrist li costà de suportar-la: *Pare, si ho voleu, allunyeu de mi aquest calze, però que no es faci la meva voluntat, sinó la vostra.*[36] Amb aquesta tensió de suplici i d'acceptació de la voluntat del Pare, Jesús va a la mort serenament, tot perdonant els qui el crucifiquen.

Justament, aquesta admissió sobrenatural del dolor suposa, al mateix temps, la major conquesta. Jesús, morint a la Creu, ha vençut la

mort; de la mort, Déu en treu vida. L'actitud d'un fill de Déu no és la d'un que es resigna a la seva tràgica desventura; és la satisfacció de qui ja assaboreix amb anticipació la victòria. En nom d'aquest amor victoriós de Crist, els cristians hem de llançar-nos per tots els camins de la terra, per ésser sembradors de pau i d'alegria amb la nostra paraula i amb les nostres obres. Hem de lluitar —lluita de pau— contra el mal, contra la injustícia, contra el pecat, per proclamar així que l'actual condició humana no és la definitiva; que l'amor de Déu, manifestat en el Cor de Crist, assolirà el gloriós triomf espiritual dels homes.

Evocàvem abans els esdeveniments de Naïm. Podríem esmentar-ne d'altres, ara, perquè els Evangelis són plens d'escenes semblants. Aquests relats han remogut i continuaran removent sempre els cors de les criatures: ja que no entranyen

solament el gest sincer d'un home que es compadeix dels seus semblants, perquè presenten essencialment la revelació dels seus semblants, perquè presenten essencialment la revelació de la caritat immensa del Senyor. El Cor de Jesús és el Cor de Déu encarnat, de l'Emmanuel, Déu amb nosaltres.

L'església, unida a Crist, neix d'un Cor ferit.^[37] D'aquest Cor, obert de bat a bat, ens és transmesa la vida. ¿Com no hem de recordar aquí, ni que sigui de passada, els sagraments, a través dels quals Déu obra en nosaltres i ens fa partícips de la força redemptora de Crist? ¿Com no hem de recordar amb un agraïment particular el Santíssim Sagrament de l'Eucaristia, el Sant Sacrifici del Calvari i la seva constant renovació incruenta en la nostra Missa? Jesús que se'ns dóna com a aliment: perquè Jesucrist ve a nosaltres, tot ha canviat, i en el nostre ésser es manifesten forces

—l'ajuda de l'Esperit Sant— que omplen l'ànima, que informen les nostres accions, la nostra manera de pensar i de sentir. El Cor de Crist és pau per al cristià.

El fonament de la donació que el Senyor ens demana, no es concreta solament en els nostres desigs ni en les nostres forces, tantes vegades curts o impotents: primer de tot es recolza en les gràcies que l'Amor del Cor de Déu fet Home ens ha obtingut. Per això podem perseverar, i hem de fer-ho, en la nostra vida interior de fills del Pare Nostre que està en el Cel, sense donar-hi cabuda al descoratjament ni a la desesma. M'agrada de fer considerar com el cristià, en la seva existència ordinària i corrent, en els detalls més simples, en les circumstàncies normals de la seva jornada habitual, posa en exercici la fe, l'esperança i la caritat, perquè allí reposa l'essència de la conducta d'una ànima que

compta amb l'auxili diví; i que, en la pràctica d'aquestes virtuts teologals, troba l'alegria, la força i la serenitat.

Aquests són els fruits de la pau de Crist, de la pau que ens duu el seu Cor Sacratíssim. Perquè —tornem-ho a dir— l'amor de Jesús als homes és un aspecte insondable del misteri diví, de l'amor del Fill al Pare i a l'Esperit Sant. L'Esperit Sant, el llaç d'amor entre el Pare i el Fill, troba en el Verb un cor humà.

No és possible de parlar d'aquestes realitats centrals de la nostra fe, sense que ens adonem de la limitació de la nostra intel·ligència i les grandeses de la Revelació. Però, encara que no puguem abraçar aquestes veritats, encara que la nostra raó s'hi esbalaieixi, les creiem humilment i fermament: recolzats en el testimoni de Crist, sabem que són així. Que l'Amor, en el si de la

Trinitat, vessa damunt tots els homes per l'Amor del Cor de Jesús.

Viure en el Cor de Jesús. unir-s'hi estretament és, doncs, com convertir-nos en estatge de Déu. *Qui m'estima, serà estimat del meu Pare*,[\[38\]](#) ens anuncia el Senyor. I Crist i el Pare, en l'Esperit Sant, vénen a l'ànima i hi fan la seva estada.[\[39\]](#)

Quan —ni que sigui només una mica— entenem aquests fonaments, la nostra manera de ser canvia. Tenim fam de Déu, i fem nostres les paraules del Salm: Déu meu, jo us cerco sol·lícit, la meva ànima té set de vós, el meu cor us desitja com terra eixuta, sense aigua.[\[40\]](#) I Jesús, que ha fomentat les nostres ànsies, surt al nostre encontre i ens diu: *si algú té set, que vingui a mi i que begui*.[\[41\]](#) Ens ofereix el seu Cor perquè hi trobem el nostre repòs i la nostra fortalesa. Si acceptem la seva crida, comprovarem que les seves

paraules són veritables: i
augmentarà la nostra fam i la nostra
set, fins a desitjar que Déu estableixi
en el nostre cor el lloc del seu repòs, i
que no aparti de nosaltres el seu
escalf i la seva llum.

*Ignem veni mittere in terram, et quid
volo nisi ut accendatur?*, foc he vingut
a portar a la terra, i què vull sinó que
s'abrandi?[42] Ens hem abocat una
mica al foc de l'Amor de Déu; deixem
que el seu impuls mogui les nostres
vides, que sentim la il·lusió de calar
el *foc diví* d'un cap a l'altre del món,
de fer-lo conèixer a aquells que ens
volten; per tal que ells també
coneguin la pau de Crist i que amb
ella trobin la felicitat. Un cristià que
visqui unit al Cor de Jesús no pot
tenir cap altre objectiu: la pau en la
societat, la pau en l'Església, la pau
en la pròpia ànima, la pau de Déu
que es consumarà quan el seu regne
vingui a nosaltres.

Maria, *Regina pacis*, reina de la pau, perquè tinguéreu fe i creguéreu que s'acompliria l'anunci de l'Àngel, ajudeu-nos a creure en la fe, a ésser fermes en l'esperança, a aprofundir en l'Amor. Perquè això és el que vol de nosaltres el vostre fill, en mostrar-nos el seu Sacratíssim Cor.

[1] Oració de la missa del Sagrat Cor.

[2] Rom VIII, 32.

[3] Cfr. Mt XXV, 21.

[4] St. Tomàs d'Aquino, *S. Th.* I, 1. 43, a.5 (citant St. Agustí, *De Trinitate*, IX, 10).

[5] Ioh XIX, 34.

[6] Ioh XIX, 30.

[7] Phil II, 7.

[8] Ez XVIII, 23.

[9] Act XVI, 9-10.

[10] Eph III, 17-19.

[11] Col II, 9.

[12] Ps XII, 6.

[13] Ps XXI, 15.

[14] Ps XLIV, 2.

[15] Ps LVI, 8.

[16] Cant V, 2.

[17] Ioh XVI, 1.

[18] Cfr. Ps XXXIX, 9.

[19] Cfr. Prv VII, 3.

[20] Mt XII, 34.

[21] Mt IX, 4.

[22] Mt XV, 19.

[23] Mt VI, 21.

[24] St. Bonaventura, *Vitis Mystica*, 3, 11 (PL 184, 643).

[25] St. Agustí, *Confessiones*, 1, 1, 1 (PL 32, 661).

[26] 1 Cor XI, 24.

[27] Ez XXXVI, 26.

[28] Ier XXIX, 11.

[29] 1 Cor XV, 28.

[30] Act X, 38.

[31] 1 Ioh III, 14.

[32] Cfr. Lc VII, 11-17.

[33] Lc VII, 13.

[34] Cfr. Mt XXII, 40.

[35] Mt XXV, 41-43.

[36] Lc XXII, 42.

[37] Himne de Vespres de la festa.

[38] Ioh XIV, 21.

[39] Cfr. Ioh XIV, 23.

[40] Cfr. Ps. LXII, 2 (recollit a les Laudes de la festa d'avui).

[41] Ioh VII, 37.

[42] Lc XII, 49 (recollida a l'antífona *Ad Magnificat* de les I Vespres).

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/audio-el-
cor-de-crist-pau-dels-cristians/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/audio-el-cor-de-crist-pau-dels-cristians/)
(05/08/2025)